

Fritt Folk

14/8-36

akekorset som forpliktet til ikke å handle med jøder, ikke unsette dem og gjøre alt mulig for å stoppe den jødiske innvandring i England. Anklagen yder på at artikkelen er en forrengning av den jødiske tro og som sådan skikket, til å sette indt blod mellom jøder og ikke-jøder.

DE ANKLAGEDE FORKLARER SIG.

I retten forklarte Whitehead sig først. Han hevdet at artikkelen er langt fra noen forvrengning, men han innrømmet at den inneholdt en sterk kritikk av jødene, men det er ikke noe nytt, det gjorde kong Edward I, Shakespeare og tusener andre. Vad angår punktet om ritualmord så er det gjennom en årrekke blitt hevdet av mange rennesker. Også Enzyklopædien nevner det. Personer om hvem man sier at de er blitt myrdet på denne måte, er blitt gjort til hellige.

Leese hevdet i sin forklaring at det jødiske folk ikke er noen enhet og at 90 procent av jødene ikke er britiske statsborgere. Av den grunn kan heller ikke anklagen opprettholdes, den lyder nemlig på ophissende forvrengning mot en slags forening. Hertil kommer at en del jøder har avsvoret sin jødiske tro og andre, for eksempel Disraeli, har endog latt sig døpe eller antatt andre religiøse bekjennelser. Hvad angår punktet om ritualmord, så inneholder den bok som rett og vidner har avlagt

Trotsky. Kast ham ut!

Jeg vet ikke hvor lenge han har sittet borte på Ringerike nu, — han, verdensbøddelen.

Midt i et frodig landskap har han bodd. Hvis han har tid til å se opp fra sine smutsige papirer, vil han kunde sett meget han kanskje ikke før har visst noe om: — markenes frodige grønne, — kornakrenes gull — pløiet og harvet, sådd og høstet av villige og arbeidsomme hender — velstelte hus og hytter, hvor han måtte vende sitt øie. Og en herlig sommers sol over denne natur, som bare ånder fred. fred!

Ingen slott. —
Ingen borger.

Ingen stor rikdom som kan vekke misunnelse, men heller ingen egentlig fattigdom, slik som han kjenner den. En jevnt fornøyd befolkning, — friske og glade barn — velklædde og godt ernært.

Kan han virkelig tro at det her skulde være grobunn for hans skitne virksomhet?

Meget skal han også ha reist her i landet.

Har han på disse sine reiser brukt sine øine? Har han ikke da overalt sett det samme? De gode veiene? Idyllen i de små byene. Den glade ungdom i sol og sjø langs strand i nes og vik.

Eller i sundt arbeide.

Forholdsvist få arbeidsløse har han sett — og også dem blir det sørget for.

Alt dette og meget mere vil han ha kunnet se, om han har hatt øinene åpne.

Og han er da blitt tvunget til å sammenligne med forholdene «hjemme» — både før og under og etter revolusjonen, og denne sammenligning vil måtte ha sagt ham, at her i Norge er det ingen plattform å lage revolusjon på. Her vil den i hvert fall aldri føre frem. Det vil enhver som forsøker komme til å føle. Selv fra vår fornedrelsestid forteller visen om «de bønder fra Våge, Lesje og Lom» som ikke var så greie å komme forbi.

Fra lenge før Wergeland har vi sunget om frihet.

Dengang var det meget vi skulde vinne.

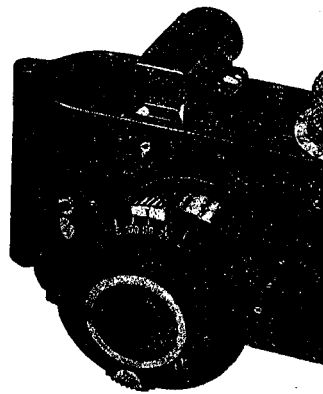
Nu er det mere vi ikke vil miste.

Men hvad vet bøddelen om det?

Han har engang kunnet regne med sine analfabeter, som han nu regner med andre ditto — med tyrefektermentalitet — som forlanger å se blod flyte før å være i lag — også til hverdags.

Der hører han hjemme. Dit kan han fare.

til franske kommunistar. Det skulde vera nok til å kasta han ut. Og so kunne «NS-bandittene» få sleppa tiltale og helder få tak for velgjort.»



- Føres i alle fotogra

Benytt

Perutz Film
og De får bedre bilder.

«h n

Vel er jeg godtroende, men —

I et engelsk blad stod for kort tid siden henrivende historie om den avdøde hertug av Devonshire.

Han hadde sett i en avis, at en eller annen hadde foræret en brud et sett serviettringer i brudegave. Han spekulerte lenge, og da han en dag traff en virkelig kunnskapsrik mann, spurte han ham om han tilfeldigvis visste hvad en serviettring var for noe.

Mannen forklarte ham så skånstomt som mulig, at i visse befolkningslag bruker man ikke å gi rene servietter ved hvert måltid, men bruker den samme for eksempel en uke igjennem, så familiens enkelte medlemmer har ringer forat de skal kjenne igjen deres.

Hertugen så lenge på den talende. Så sa han: Det er mulig, at jeg har ord for å være godtroende, men det der kan De ikke innbilde mig.

Herhjemme kan vi greie brasene uten hans medvirkning. Fremmede opvigliere skal vi nok sent eller tidlig få kastet på dør. Det har vi greid før

«Og ufredskaren fekk jamen smaka, kva det hev på seg at vardar vaka».
(Per Nordmann
i «Mandals Avis».)